

Ja, vi har ikke blot et ansvar for vore egne generationer, men også for fremtidens slægtled. Vi skylder vor tid og fremtiden at gøre det rigtige.

Og Venstre respekterer, at regeringen med miljøministeren og skatteministeren i spidsen ønsker aktivt at sikre, at vi i Danmark gør, hvad der er menneskeligt muligt for at bekæmpe CO<sub>2</sub>-udslip og anden forurening.

Omvendt vil jeg også gå ud fra, at det respekteres, at Venstre kan være modstander af de fremsatte lovforslag om grønne afgifter, der i parentes fylder ikke mindre end 165 tætskrevne sider, og hvis tekniske indhold jeg ikke skal bede ministrene om at gå i detaljer med. Herunder vil jeg ikke bede om en redegørelse for residualafgiftstilskudsordningen og alle dens følger, hvis nu ministrene havde forberedt sig og ville redegøre netop for de punkter.

Venstre mener, at disse tolv lovforslag skader de danske erhvervsvirksomheder, fører til øget statsstyring, dvs. mere i retning af den socialisme, som resten af verden løber skrigende væk fra. Og alt dette uden i påviselig grad at gavne verdens miljø, herunder begrænse CO<sub>2</sub>-udslippet. Det er vores vurdering. Og når man læser de mange og ofte ret indviklede forslag, kan man godt få den mistanke, at projekt grønne afgifter blot er et politisk slagnummer, der svarer til at købe sig aflad. Uh, se hvor vi gør en hel masse for miljøet, skal det lyde, samtidig med at vi, de formastelige, skal hænges ud som miljøfjendske, fordi vi ikke kan se, at det er særlig genialt at skade danske virksomheder uden at gavne miljøet.

Det absurde ved regeringens politik er, at der er bred tilslutning til en målsætning om at nedbringe CO<sub>2</sub>-udledningen med 20 pct. i forhold til 1988. Så vil de politiske partier ligesom erhvervene have accepteret denne målsætning, og så kan vi da glæde os over, at udviklingen faktisk er gået i den rigtige retning. Danske erhvervsvirksomheder og erhverv gør en storstilet indsats for at nedbringe energiforbruget.

Så har regeringen beregnet, at nedsættelsen af forbruget kun bliver på 14-15 pct. og ikke på de 20 pct., og derfor skal vi nu have tolv lovforslag med et kæmpe afgifts- og tilskudsapparat med ansættelse af mange nye administratorer til følge. Alt dette på trods af, at der kan sættes spørgsmålstegn ved, om ikke de 20 pct. kan nås uden afgifterne. Dels hviler regeringens prognose på en række usikre skøn om blandt andet den økonomiske udvikling; regeringens prog-

nose kan simpelt hen være forkert, og så vil vi gøre en masse ting, uden at det har nogen mening, dels er der fra alle erhvervenes side strakt en hånd frem til et samarbejde på frivilligt grundlag om at nedbringe CO<sub>2</sub>-udslippet yderligere. Alle vil altså gerne nå målet, alle vil gerne gøre en indsats. Hvad skal vi dog så med disse afgifter og tilskudsordninger? Det er overflødig, i værste tilfælde skadelige forslag.

Venstre er ikke imod grønne afgifter i almindelighed. Vi har i øvrigt i dag et hav af grønne afgifter for mange milliarder kroner. Men Venstre stiller nogle betingelser til de grønne afgifter. For det første skal de være nødvendige; afgifter er ikke mål i sig selv. For det andet skal afgifterne gå til at nedsætte andre skatter, således at skattetrykket ikke stiger. For det tredje må afgifterne ikke forringe danske virksomheders konkurrenceevne. For det fjerde må afgifterne ikke blot føre til, at danske virksomheder flytter produktionen til et andet land. For det femte må afgifterne være enkle at administrere. På ingen punkter lever regeringens afgiftsforslag op til Venstres betingelser.

Afgifterne er ikke nødvendige, da målet kan nås uden afgifter. Afgifterne fører ikke til en tilsvarende nedsættelse af andre skatter. Det vil sige, at skattetrykket vil stige, og det værste af det hele er, at de, der skal betale, er de danske erhvervsvirksomheder, der konkurrerer med udenlandske virksomheder, og det kommer til at koste arbejdspladser i landbruget, fiskeriet, industrien og andre vigtige valutaerhverv.

Jeg ved godt, at CD har kæmpet en hård kamp for at sikre, at alle afgifter bliver ført tilbage til erhvervslivet, og det er da fint, at man har prøvet. Vi tror bare ikke i Venstre på, at f.eks. investeringstilskuddene vender tilbage i det omfang, der er forudsat i beregningerne. Desuden er investeringstilskuddene set med virksomhedens øjne jo slet ikke nogen indtægt. Det er kun en nedbringelse af en udgift, for det forudsætter jo, at virksomhederne selv investerer, og derfor kan man ikke medregne det som en indtægt, som en tilbageførsel, men i virkeligheden med et modsat fortegn som en yderligere udgift.

Så kommer forholdet til EU. Forslagene er jo ikke godkendt. Og hvad hvis væsentlige dele af tilbageførselsreglerne til erhvervslivet ikke bliver godkendt? Så falder det hele jo fra hinanden, og så skal man begynde forfra.

På et enkelt område lægger regeringen ikke engang selv skjul på, at der blot er tale om nye